

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. T. L.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 4. 2005, č. j. 63 Az 197/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2004, č. j. OAM-2966/VL-10-05-2004. Rozhodnutím správního orgánu byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění („dále jen „správní řád“). Dle stěžovatele žalovaný dále rozhodoval v rozporu s § 12, § 14 a § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že mu ve Vietnamu bylo odpíráno jedno ze základních lidských práv, a to právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, neboť mu není v jeho zemi původu umožněno získat trvalé zaměstnání. V případě, že by stěžovatel byl nucen

se navrátit do vlasti, má důvodné obavy o svůj život a zdraví, cítí se ohrožen ze strany svého věřitele. Stěžovatel dále uvádí, že za této situace měl žalovaný rozhodovat i otázce udělení azylu z humanitárních důvodů. Dle jeho slov je situace v zemi jeho původu důvodem pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále označil rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku odůvodnění. S ohledem na tyto argumenty stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále uvádí, že pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Z těchto důvodů pak žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu podal stěžovatel dne 6. 10. 2004 a pohovor k tomuto návrhu s ním byl proveden dne 12. 10. 2004. Stěžovatel v návrhu na zahájení řízení uvedl, že odcestoval do ČR s úmyslem podnikat, na což si vypůjčil peníze od soukromé osoby. Uvedl, že žádá o azyl, aby si v ČR zlegalizoval pobyt. V pohovoru své problémy konkretizoval tak, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly ekonomické a existenční potíže. Své obavy z návratu upřesnil tak, že má strach z věřitele, od kterého si vypůjčil peníze na cestu do ČR.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného, vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Ze všech procesních úkonů učiněných žalobcem v předmětné řízení o udělení azylu soud zjistil, že stěžovatel neopustil Vietnam z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákonu o azylu a bylo zjištěno, že stěžovatel žádá o azyl z důvodu legalizace pobytu v České republice. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil skutkový stav, a s žádostí žalobce se zabýval odpovědně a svědomitě a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zák. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že žalovaný a posléze krajský soud nesprávně aplikovali ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2, § 14, § 16 odst. 1 písm. g) a § 91 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále namítá, že žalovaný porušil správní řád v ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a konečně namítá že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatku odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Vzhledem k tomu, že uvedená stěžovatelova námitka je nekonkrétní a není z ní patrné v jaké konkrétní části či v jakém ohledu považuje stěžovatel rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné, Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině konstatuje že z napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal uvedenou námitku důvodnou.

Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán. Řízení před správním orgánem probíhalo v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, za dodržení zákonem zaručených práv stěžovatele a bez procesních vad, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména pak ze žádosti o azyl a z důkladně vedeného pohovoru se stěžovatelem zcela dostatečně zjistil důvody, pro které stěžovatel žádá o poskytnutí azylu. Stěžovatel popsal důvody, proč žádá o azyl, podrobně v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. K těmto důvodům i jejich širšímu kontextu, zejména k okolnostem, za kterých opustil zemi původu, a o jeho ekonomické a sociální situaci s ním pak správní orgán vedl dostatečně podrobný pohovor, při kterém stěžovateli kladl otázky směřující k podstatě věci a umožňující mu jeho žádost o azyl podrobněji specifikovat a zdůvodnit. Rozhodnutí správního orgánu je nepochybně plně srozumitelné, jednoznačně popisuje zjištěný skutkový stav, přičemž vychází z provedených důkazů a obsahuje logicky postavené důvody, o které se opírá.

Nejvyšší správní soud se konečně zabýval námitkou stěžovatele ohledně nesprávného právního posouzení jeho žádosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel žádá

o azyl z důvodu ekonomických potíží, snahy o legalizaci pobytu v ČR a obav z možného jednání věřitelů v případě návratu do vlasti. Ani jeden z těchto důvodů není (a to v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10.2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, oboje dostupné na www.nssoud.cz) podřaditelný pod důvody uvedené § 12 zákona o azylu. Jiné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, stěžovatel neuvedl. Žalovaný tak nepochybil, když zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Stěžovatelova námitka o nesprávné aplikaci § 14 zákona o azylu rovněž není důvodná. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 citovaného zákona zjišťován není, dostal by se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona o azylu do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz).

Žalovaný rovněž nepochybil, když neposuzoval, zda se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování, neboť správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona o azylu. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Miluše Došková.
předsedkyně senátu